

каменистъ. Цвѣтанка се е поизморила, ала не показва слабостъ — върви все напредъ. Кака ѝ Вана и другаркитѣ ѝ си приказватъ едно-друго. Тя ги не слуша. Мисълта ѝ е все тамъ при малинитѣ. Кога ли ще стигнатъ. Ала пжтътъ, все тъй стръменъ и каменистъ, се не свръшва. Стигатъ до единъ горски кантонъ. — Да седнемъ да си починемъ, — каза нѣкоя отъ другаркитѣ, че и Цвѣтанка трѣбва да се е изморила. — Азъ ли? Не съмъ. — Не е, ала хубаво ѝ стана като седна и тя да се отмори. Въ гората наоколо пълна тишина. Само рѣката безспирно шуми. Двурогата месечина се е изправила тъкмо надъ главитѣ имъ. Нейната мека свѣтлина се провира между листата на дърветата и пѣстри росната трева съ трепетливи шарки. Пристигатъ и други момичета. Дружината става шумна и весела.

Пжтътъ оттукъ нататъкъ е по-ревистъ. Рѣката намалява. По дърветата се понася лекъ вѣтрецъ. Надъ отсрещнитѣ върхове се показва бѣла ивица. Зора се зазорява. Почватъ да се чуватъ тукъ и тамъ птичи цвѣртения.

Ето ги най-после пристигатъ. Гората е орѣдѣла. Широка поляна предъ тѣхъ. Гжсти храсталаци се тъмнѣятъ въ дъното ѝ. Малинитѣ сж това. Сѣдатъ на една полянка край шумолещата вода да си починатъ. Па изваждатъ торбичкитѣ си, та додето по-добре се развидѣли, да си похапнатъ. Разтваря и Цвѣтанка нейната торбичка. Майка ѝ е турнала половина хлѣбъ, зелени чушки и морска солъ. Че пости нали сж? Сирене се не яде сега. Отчупва си коматъ хлѣбъ и захрусква дългорога чушка, като я топи въ шарената солъ. Колко сладко се яде тукъ въ планината следъ такъвъ дълъгъ и уморителенъ пжтъ!

Разсѣмва се вече хубаво. Малинаркитѣ сгръщатъ торбичкитѣ си и шумно се впускатъ къмъ малинака. Ще се започне вече бранете на малини. Затичва се и Цвѣтанка. Тя се придържа близко до